

Reisverslag India

Een sfeerimpressie

Programma

- 23 november 2022: heenreis Amsterdam - Hyderabad
- 24 november 2022: opening gebouw voor vervolgde christenen
- 25 november 2022: gesprekken met vervolgde christen
- 26 november 2022: gesprekken met predikanten en bezoek kerkgebouw
- 27 november 2022: kerkdienst
- 28 november 2022: bezoek duizendpilaren tempel
- 29 november 2022: terugreis Hyderabad - Amsterdam

Inleiding

Na een gezamenlijke veiligheidstraining en een persoonlijke voorbereiding vertrokken we woensdag 23 november van Schiphol, via Londen Heathrow naar Hyderabad in India. In deze stad wonen 15 miljoen mensen. We werden welkom geheten door de broeders Franklin en John. Zij brachten ons naar ons hotel in Warangal. Nadat we ons even hadden opgefrist, werden we meegenomen naar het huis van Franklin. Daar wachtte ons een hartelijk welkom.

Opening

Het doel van dit bezoek was de officiële opening van het huis, dat door de DEL gelden kon worden gebouwd. Het huis bevat een ruime zaal, twee grote kamers voor de tijdelijke opvang van vervolgde christenen, twee kantoorruimtes, een ruime eetkamer en keuken. Op de bovenste verdieping woont het gezin van Franklin.

Na de bloemengroet, werd de lunch gebruikt. Daarna werden de voorbereidingen getroffen voor de officiële opening. De linten werden gespannen en de schaar lag klaar. Ieder van ons mocht een ruimte openen door een lint door te knippen en een gebed uit te spreken. Voor de opening werden de woorden uit Johannes 4: 13 en 14 gelezen. Jezus zegt tegen de Samaritaanse vrouw: 'Ieder die van dit water drinkt, zal weer dorst krijgen, maar wie drinkt van het water dat Ik hem zal geven, zal in eeuwigheid geen dorst meer krijgen. Maar het water dat Ik hem zal geven, zal in hem een bron worden van water dat opwelt tot in het eeuwige leven.' Na de opening werden daar de woorden uit

Johannes 7: 37 en 38 aan toegevoegd: ‘En op de laatste, de grote dag van het feest, stond Jezus daar en riep: Als iemand dorst heeft, laat hij tot Mij komen en drinken. Wie in Mij gelooft, zoals de Schrift zegt: Stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien.’ Het was ons gebed dat die gebouwen voor de vervolgte christenen een bron van levend water zal zijn.

Ontmoeting

Op vrijdag hadden we in groepen van twee elk vier gesprekken met vervolgte broeders en zusters. Hierbij geven we een kort verslag van enkele van die gesprekken:

Samson en Barlannathi

Deze broeder en zuster zijn van huis uit Hindoe. Op zekere dag wordt iedereen in het gezin ziek. Samson krijgt cerebrale malaria, hij ligt twee weken in coma en is drie maanden ernstig ziek. Op zekere dag komen ze in contact met een zendeling. Het hele gezin wordt genezen en wordt christen. Tijdens zijn ziekbed doet Samson de Heere een belofte: Als ik beter word, zal ik U dienen. Na zijn genezing wordt hij lekenprediker in een gemeente. De hindoes in het dorp nemen daar geen genoegen mee. Hij wordt in totaal vier keer in elkaar geslagen, voor het laatst op 11 maart 2021. Ook zijn gemeenteleden worden aangevallen. Een gemeentelid krijgt een grote steen op zijn hoofd. Als we hen vragen hoe zij zo standvastig kunnen zijn, antwoordde zijn vrouw: alleen door gebed en bijbellezen. Samen staan we sterk door Gods genade.

Anitha en haar zoon Verendre

Anitha is weduwe. Zij komt uit een niet christelijk gezin. Een gezondheidswerker bezoekt dit gezin regelmatig. Verschillende gezinsleden zijn namelijk ziek geworden. Toch slaan ze de christelijke woorden van deze vrouw in de wind. Een tijdje later gaat Anitha toch naar de kerk, samen met drie van haar kinderen. Zij komt tot geloof, maar haar man niet. Hij is niet vijandig tegen haar. Op een dag wordt hij echter door een grote menigte van meer dan 300 dorpsgenoten bedreigd. Hij moet zijn vrouw verbieden om naar de kerk te gaan. Hij weigert dat en zij gaat de volgende zondag ‘gewoon’ naar de kerk. In 2014 wordt de man ontvoerd en vermoord. Bovendien wordt Anitha samen met haar kinderen het dorp uitgejaagd. Ze moet alles achterlaten: haar huis, haar familie en schoonfamilie. Ze gaat wonen elders anders op het terrein van een kerk wonen en verricht daar allerhande werkzaamheden, zodat ze voor haar kinderen kan zorgen. Anitha weet zich door God aangeraakt en vertroost. Wat dat precies is, kan ze eigenlijk niet onder woorden brengen. Ze ervaart het meer dan dat ze het begrijpt. Ze vraagt ons om voor haar te bidden.

Jeansi en haar zwager

Jeansi is een weduwe van ongeveer 40 jaar oud. Een aantal jaren geleden wordt zij door hindoe extremisten het dorp uitgejaagd. Ze vlucht samen met haar man en kinderen het bos in. Naar eigen zeggen leven ze daar tussen de wilde dieren en de slangen. Ze bouwen eigenhandig een hut van takken en bladeren. Ze ontginnen een klein stukje grond om toch nog iets te kunnen verbouwen. Een lekenpreker zoekt hen in de bossen op. Drie andere families uit hun dorp voegen zich bij hen. Ook zij zijn het dorp uitgejaagd, nadat extremisten hun huizen hebben platgebrand op grond van valse geruchten. Zij zouden zich volgens hen bezighouden met ondermijnende activiteiten. Samen stichten ze een kleine huisgemeente en bouwen ze een klein kerkje van modder. Op een zekere vrijdag in 2020 wordt de man van Jeansi ontvoerd en in het bos vermoord. Zij blijft alleen achter met vier kinderen, in de leeftijd van 4 tot 12 jaar.

Als haar zwager hoort, dat de man van Jeanshi is vermoord, neemt hij de rol van lekenprediker op zich. Als we Jeanshi vragen hoe zij door deze periode is heen gekomen, antwoordt ze: alleen door de kracht van Gods genade, door te leven bij de dag en door elke dag bereid te zijn om voor Jezus te sterven. Als we nog even terugblikken op haar leven, valt ons iets opmerkelijks op. Hoewel de extremisten verschillende christenen het dorp hebben uitgejaagd, blijken na verloop van tijd steeds meer gezinnen uit het dorp zich bij hen in het bos te voegen. God werkt op een wonderlijke manier.

De gesprekken met deze weduwen maken diepe indruk op ons. We hebben elk gesprek afgesloten door met elkaar een gedeelte uit de Bijbel te lezen en een gebed te doen. In het licht van de vervolging valt er een bijzonder licht op de psalmen.

Psalm 23: 4 zegt: ‘Al ging ik ook door een dal vol schaduw van de dood, ik zou geen kwaad vrezen, want U bent met mij; Uw stok en Uw staf, die vertroosten mij.’

En in Psalm 146: 9 staat: ‘De HEERE houdt wees en weduwe staande.’

De NIV vertaalt deze tekst aldus: ‘The Lord sustains the fatherless and the widow.’

Kerstfeestviering

Na een deze intensieve dag maakten we ons op voor het avondprogramma: de kerstfeestviering voor de vervolgte christenen. Franklin en zijn gezin organiseren dat elk jaar op de op 25 november. Dit is de vijftiende keer. Op de bovenstaande foto zitten de weduwen, die we deze dag gesproken hebben op de eerste rij.

We gingen naar een grote Baptist Church. We werden door de bisschop vriendelijk uitgenodigd om op het podium plaats te nemen. Een koor zong een aantal liederen. We kregen de gelegenheid om de groeten over te brengen. We

benadrukten de wereldwijde verbondenheid van de christenen. We lazen samen uit 1 Timotheüs 1: 15a: ‘Dit is een betrouwbaar woord en alle aanneming waard dat Christus Jezus in de wereld gekomen is om zondaars zalig te maken.’ Tot slot zongen we uit Psalm 25: 2 en 6. Daarna werd een speciale kersttaart aangesneden. Samen met de weduwen mochten we een mes vasthouden en de taart in stukjes snijden. Daarna deelden we aan elkaar stukjes van de taart uit. Een bijzonder moment van verbondenheid. Na afloop van de viering bleven 529 mensen eten. Buiten de kerk was voor hen een speciale kerstmaaltijd bereid.

Herbouw van een kerk

Het programma van zaterdag ging plotseling niet door. We zouden een kerk in Chattisgarh bezoeken. Er was echter in die omgeving een vuurgevecht geweest tussen de politie en Naxalites. Dat is een extreem linksradicale groep, die zich laat inspireren door Mao en Lenin. Het is een afsplitsing van de Communistische Partij in India. Ze zaaien dood en verderf in het noordoosten en het zuidwesten van India.

Christenvervolgung komt in India dus van twee kanten: van de kant van radicale Hindoes en van de kant van de Naxalites.

Franklin had een alternatief programma gemaakt. We hadden deze morgen opnieuw gesprekken met twee lekenpredikers.

De littekens van Mozes

Nog voordat het gesprek met Mozes goed en wel begonnen is, vraagt ons vertaler aan hem: ‘Zou je je littekens eens willen laten zien?’ Hij doet zijn shirt uit en we zien een flink aantal littekens. Het meest opvallende litteken zit onder zijn linkerarm. Een diep donkere plek markeert de plek waar het mes in zijn lichaam is gestoken.

Op zekere dag stormen zestien mannen het huis van Mozes binnen en brengen hem zwaar lichamelijk letsel toe. Maanden lang moet hij revalideren. En nog steeds is hij uiterst beperkt in zijn bewegingsvrijheid.

We vragen aan hem: ‘Ken je die aanvallers ook?’ ‘Ja zeker,’ antwoordt hij. Ze komen allemaal bij mij uit het dorp. Ik woon in hun midden. Ik kom ze nog regelmatig op straat tegen. Maar weet je: deze mannen hebben ook iets ingrijpends meegemaakt. Deze zestien aanvallers zijn door de politie gearresteerd. Zes van hen zijn veroordeeld en later hebben drie van hen zelfmoord gepleegd.

We vragen hem: ‘Wat denk je dat daar achter zit?’ Hij antwoordt: ‘Deze zestien mannen hebben in het politiebureau een zeer speciale behandeling gehad. De politie heeft hen waarschijnlijk met stokken geslagen, zodat ze tijdelijk niet meer in staat zijn om te lopen. Van die mishandeling zie je niets, maar ze heeft wel tot resultaat dat iedereen zich wel twee keer bedenkt om nog eens met de politie in aanraking te komen.

Nadat hij even gezwegen heeft, pakt hij de draad weer op. Er er is nog meer aan de hand. Deze mannen denken dat er een vloek op hen rust. Ze zijn tijdens die aanval in mijn huis achter gekomen dat mijn God sterker is dan hun god. En daarom houden ze afstand.

We vragen aan hem: ‘Wat hoop je dat er nu met hen gebeurt?’ Zijn antwoord luidt: ‘Ik hoop en bid dat ze nog een keer met de Bijbel naar de kerk komen! En even later voegt hij daar aan

toe: 'Ik heb hen vergeven en ik bid voor hen. En als ik hen tegenkom, doe ik heel vriendelijk tegen hen.'

Na de lunch bezochten we een gemeente, waar een kerkgebouw was afgebrand. We werden hartelijk welkom geheten door Samuël, de plaatselijke predikant. Hij gaf ons een korte rondleiding door de kerk. Ondertussen vertelde hij ons dat er drie kerkgebouwen in zijn omgeving binnen één jaar in brand gestoken waren. Maar door hulp vanuit Nederland werden die kerkgebouwen allemaal weer opgebouwd.

Hij voegde daar nog aan toe, dat hij elke week deze preekplaatsen bezoekt. Op vrijdag en zaterdag houdt hij op twee plekken een vastendagen en op zondag op de derde plek een kerkdag. Het aantal gemeenteleden is de laatste tijd gegroeid tot boven de honderd.

Ontmoeting

Op zondagmorgen zaten we al vroeg aan het ontbijt. We waren namelijk uitgenodigd voor een speciale kerkdienst in Lax-Napur, ruim vier uur rijden van Warangal.

Toen we aankwamen werden we direct overweldigd. Aan de linkerkant van het gangpad zaten duizend vrouwen en meisjes op hun knieën op de grond en aan de rechterkant duizend mannen en jongens. Terwijl het pad overliepen werden we van alle kanten welkom geheten.

De bisschop nodigde ons wederom uit om op het podium te komen zitten. Nadat we de groeten hadden overgebed en gezongen hadden, stonden we stil bij Johannes 1: 5a: ‘En het licht schijnt in de duisternis.’

Na een korte preek werden we meegenomen naar het huis naar de kerk. We ontmoeten door de weduwe van Elia, de vermoorde predikant van deze plaats. We zagen foto's van zijn verwondingen. Een afschuwelijk gezicht. De bisschop vertelde later wat er in het leven van deze weduwe allemaal was gebeurd. Toen ze nog niet getrouwd was, dacht de familie op een gegeven moment dat zij was overleden. Ze waren reeds bezig voorbereidingen te treffen om haar te cremen. Terwijl ze daar mee bezig waren, kwam haar moeder binnen. Ze had een flesje met zalfolie. Ze zalfde het lichaam van haar dochter en die begon weer te ademen. Na haar huwelijk heeft ze nog vier kinderen gekregen.

We spraken ook met haar zoon, die nu de plek van zijn vermoorde vader heeft ingenomen. In deze omgeving gebeuren werkelijk indrukwekkende dingen. Tien tot twintig jaar geleden waren er bijna geen christenen in dit gebied. En vandaag ontmoeten we in dit centraalgelegen kerkgebouw tweeduizend broeders en zusters. Onder hen bevonden zich ook honderd lekenpredikers, die overal verspreid in het gebied gemeenten dienen. Inderdaad: Het licht/Licht schijnt in de duisternis!

We ontmoetten een politieman. Hij vertelde dat hij door zijn baas in het openbaar was geslagen. We zagen daar een video van. Hij vertelde ons de oorzaak van deze mishandeling. Hij had het namelijk opgenomen voor vervolgte broeders en zusters, die op het politiebureau aangifte kwamen doen van mishandeling. In plaats van hen te beschermen, bedreigden die agenten hen. Dat schoot bij deze politieman in het verkeerde keelgat. Hij nam het voor hen op

en vroeg zijn collega's om hen eerlijk en rechtvaardig te benadelen. En dat liet dus uit op die publieke mishandeling door zijn hoogste baas. Terwijl die hem met zijn schoen klappen op zijn rechterwang gaf, keerde hij hem zijn linkerwang toe. Dat maakte zijn chef nog bozer. Uiteindelijk heeft deze agent ontslag genomen en werkt hij nu in de kerk.

We spraken ook met een vijftal jongens. Ze lieten ons foto's zien waarop te zien was hoe ze door extremisten met stokken mishandeld waren. We vroegen aan één van hen: 'Wat doet dat nu met jou, als je dat bloed over je hoofd ziet lopen?' Hij antwoordde: 'Het doet mij denken aan het bloed van de Heere Jezus.' We vroegen aan anderen: 'Zijn jullie niet bang?' Zij beleden blij- en vrijmoedig: 'Neen, we zijn niet bang, we zijn bereid om voor Jezus te sterven.'

Toen we weer terug waren in het hotel hadden we nog een interessant gesprek over de opwekking van doden, het uitdrijven van demonen, de gave van de gebedsgenezing en het zalven van zieken. Allemaal dingen die niet alleen in de Bijbel, maar ook in Lax-Lapur voorkomen. We vroegen ons af hoe zich dat verhoudt tot de Nederlandse context en hoe we dat theologisch moesten duiden.

Afgodendienst

Op maandag maakten we een uitstapje naar de tempel met de duizend pilaren. Deze hindoetempel staat eveneens in Warangal. Nadat we onze schoenen van onze voeten hadden gedaan, bezichtigden we een deel van het complex. Op de kop van een koe werden bloemen gestrooid. Achter de tempel stond een heilige boom, waaromheen allemaal draden waren gespannen. De hindoe priester sloeg kokosnoten stuk op een steen en ving het sap op in een beker. De offeraars liepen met die beker rond de boom en vertrouwden erop dat hun gebeden door hun god zouden worden verhoord. Nadat we letterlijk en figuurlijk het stof van onze voeten hadden verwijderd, spraken we in de auto over de overeenkomsten en de verschillen tussen verschillende godsdiensten. We deden een klein fenomenologisch onderzoek.

Het Oude Testament vertelt ons eveneens over mannelijke en vrouwelijke goden, over heilige bomen en gewijde palen, over tempels en heiligdommen en over fallische symbolen.

Ondertussen waren we weer bij het huis van Franklin aangekomen. Voorafgaand aan de afscheidslunch hadden we meditatief moment. We bedankten onze gastheer, zijn vrouw en kinderen heel hartelijk voor alle goede zorgen die zij aan ons hadden besteed. We lazen samen Jozua 24: 15b: 'Maar wat mij en mijn huis betreft, wij zullen de HEERE dienen!' Daarna droegen we elkaar in het gebed aan de Heere op, terwijl wij tevens de voorbede deden voor de vervolgde broeders en zusters in India.

Aan het einde van deze dag vertrokken we naar Hyderabad. We gingen op tijd naar bed, want de volgende morgen liep de wekker om half vijf af. Na een voorspoedige reis keerden we op dinsdag weer terug in Nederland. Op Schiphol dankten we de Heere voor Zijn bewaring tijdens deze indrukwekkende reis.

Sliedrecht, 30 november 2022